

bewaard werd, te voorschijn kwam; zij hing er een zijden mantel, een even gewaardeerd kledingstuk overheen, zij besteedde eenige oogenblikken aan het opzetten van een fraaien, met bloemen versierden hoed; nu nog alleen de handschoenen, eene lastige dracht, haar ongewoon, maar zij legde ze toch gereed, om althans niet te vergeten ze mede te nemen, en zij zou immers gereed zijn? Zij monsterde zichzelf nog eens voor den spiegel. Was de opening van de japon om den hals niet al te ruim? 't Was waar ook, zij droeg bij dit gewaad gewoonlijk eene fichu. Zij had er een, zeker! een breed geweven zijden doekje, dat als een dasje kon omgeslagen worden, terwijl de uiteinden voor aan den hals door een ringetje werden bijéengehouden. Zij greep het doekje uit hare kleerkist en sloeg het om haar hals en greep de uiteinden en begon ze door het ringetje te halen en zag daarbij nog eens zichzelf in den spiegel. Maar

Wat overkomt haar? Wat deert haar? Wat verhindert haar het ringetje tot de betamelijke hoogte op te schuiven? Waarom buigt zij thans het hoofd voorover en vallen haar armen als verlamd langs hare zijden? Maak toch voort, Dina! ginds wacht u de Jonker.

O, de middagzon straalt, het weder is dezen voorzomer zacht, de boomen hebben hunne bladeren; Dina kan het daar zien en gevoelen, maar het is haar plotseling, alsof het winter is; de sneeuw ligt op de straten en de daken en het vriest ook. Dina ligt op eene bovenkamer in Amsterdam ziek, hard, doodelijk ziek. Jantje is pas drie maanden

oud en Jan verzorgt moeder en kind. Met het kind gaat het wel, maar ondanks genoegzame warmte en voldoende voeding en beste geneeskundige hulp, met de moeder wil het niet vlotten. En er komt een avond, waarop Dina ook zelf vreest, dat zij sterven zal. Zij hoort, dat de dokter, die nog eens naar haar is komen zien aan Jan eene gewichtige taak oplegt. Zij moet — het mag bij het geven van



Waarom buigt zij thans het hoofd voorover.

dit voorschrift acht uur ongeveer in den avond geweest zijn — maar zij moet van uur tot uur een poeder innemen. Kan dat nog gebeuren, sterft zij in dien nacht niet, maar vervalt zij tegen den morgen, om drie of vier uur in eene lichte sluimering en begint zij zachtjes aan uit te wasemen, dan